

České Švýcarsko na kolách

Úvodem, bych chtěl případným čtenářům sdělit, že tentokráté mé povídání nebude laděno humorným podtextem, ale že napíšu pravdu a jen pravdu a k tomu mi napomáhej Bůh. Hanka vymyslela týden na kolách ve dnech 2.-9. srpna do jakéhosi Jiřetína pod Jedlovou. Měli jsme se tam přepravit dvěma auty, celkem osm lidí. Píšu měli, ale skutek utek. Sotva jsme vyrazili, stíhala nás jedna jobovka za druhou a pak i na druhou :

1. Hned za Přerovem na objížd'ce vrazil do Hamplů šílenec první kosmickou rychlostí a zrušil jim auto. Jen Slád'a se chtěl katapultovat, ale zapomněl otevřít kokpit, takže si vyrobil na hlavě i na střeše auta krvavou bouli. Nakonec je na místo určení odvezl ten, co nehodu zavinil. Kola jim půjčili Hamplovi známí z Varnsdorfu.
2. Ubytování jsme byli na chrápající (většina) a na ty, co ani nedýchají ani neprdí. Nás bylo pět a pouze jeden klíč. A tak denně někdo stepoval až 2 hodiny před zamklým pokojem, neboť ten co klíč měl, dle zákona schválnosti přišel vždy poslední.
3. Při posezení na terase se mi podařilo udělat z plastové židle asi 250 trsátek, avšak kytaru jsem nechal doma.
4. Cesta na nejsevernější bod naší republiky se stala osudnou pro Miru Soviše. Tolik se tam těšil, že nečekal na ostatní a vyrazil na vlastní pěst. Ztratil se a "Sever" nenašel. Musel tam jet znovu, tentokrát s průvodcem Jožinkem a nakonec měl duši v peří.
5. Na Zlatém vrchu jsme objevili nádherné čedičové varhany, bohužel se mi nevezly celé na kolo, tak jsem si vzal jen jednu píšťalu. Nepotře- buju vždy celou horu i malé věci mají velký význam.
6. Místo na Luž jsme projeli kaluž. Avšak poslední den jsme tam se Zojou přece jen vylezli.
7. Jídlo objednané bylo chuti mdlé a housle tiše lkají, proto se hoši odhlásili a dojížděli se šípkovou marmeládou a chodili na mňaminky, a to na kořeněný bůček a utopence? Ty jsem naposled chutnal v roce 1997 v Troubkách po povodni.
8. Plánovaný výlet do Berlína respektive Hamburku či Drážd'an se nakonec nekonal.
9. Při cestě do Němec nás provázela domorodka Magda. Po neuvěřitelně snadném projetí hranic jsme vystoupali na Rýbrcoulovu boudu. Pak navštívili lázně Jonsdorf a Žitavu a měli jsme pohodově popojíždět podél říčky Mandau až domů. Místo toho jsme jeli, pořád jeli, stále jeli, furt jeli, immerwere furt pořád jeli nahóru a zase dólu od jedné větrné elektrárny k druhé a protože vítr foukal, tak nás točící se lopaty odhodily k druhým lopatám a ještě v noci nám nohy šlapaly naprázdno a měli jsme divoké sny o všech hurikánech, které kdyby se spojily, tak tam poletujem dodnes. Vzpomeňme jen, co jich už letos bylo : Allan, Bohouš (malý Bob), Cyrril, Dadulla, Emma, Fannda, Gustta, Hanna, Iwan, Jožžka, Karrel, Líída, Maňa, Niňa, Ot't'as, Pawlína, Réňa, Svat't'a, Tóňa, Urššula, Vendula, Zojja, Agfa, Bota, Guma a poslední uragán Ó Meg Donald. Všimněte si, že většina těch nejhorších nese ženská jména např.: Dadulla nebo Jožžka. Ty totiž nadělaly největší škody. Naopak díky Cyrrilovi mám na chalupě plno dřeva. Taková ženská je jako uragán. Když přichází je klidná, tichá, mírná. Ale když odchází, bere s sebou dům, chalupu, garáž, auto, děti. To není vtip, to vím z vlastní zkušenosti. Nevěříte ? Věřte.

Poučení : abychom se vyhnuli napříště všem jobovkám navrhuji :

1. na místo určení jet vlakem.
2. každý mít svůj šperhák.
3. vzít s sebou kytaru.
4. každý se vybavit psím spřežením a buzolou.
5. mít s sebou náklad'ák na varhany.
6. mít každý svou vlastní lanovku.
7. být věrný svému klobásu.
8. mít svou lod' na cestu do Hamburku.
9. vybavit kolo GPSkou.

10. změnit region - kvůli jazykové bariéře místo do Německa, kde jsme si mnozí s naučenou frází :
Ich habe Hunger, moc nepomohli, bychom měli jet někam jinam, kde nám lépe porozumí, třeba do
Maďarska.

Igem. Pedro.